

Morgan

Met één oog loert Morgan de koninklijke keuken in. Van haar moeder mag ze hier nooit komen: ze zou zich kunnen snijden aan de messen of branden aan de ovens. Morgan trekt zich er niets van aan. Ze is toch al dertien? Gelukkig ligt haar moeder nu te slapen, net als bijna iedereen in kasteel Camelot. Wel lopen er wachters door de gangen, dus Morgan moet muisstil zijn. Ze sluipt naar binnen. Op haar tenen loopt ze langs wijnvaten, manden met brood en volle fruitschalen. Genoeg eten voor een heel dorp, denkt Morgan. Ze verwachten honderden gasten op de trouwerij. Stiekem verheugt ze zich op al die gezichten als ze horen dat het feest niet doorgaat. Nou ja, de trouwerij wordt alleen afgeblazen als haar plannetje lukt. Zachtjes loopt Morgan in de richting van enkele geslachte zwijnen, die aan vleeshaken hangen. Er staat een enorme tafel naast, waarop allerlei slagersmessen klaarliggen. Groot, klein, breed of smal, soms voorzien van kartels. Aan een aantal kleeft wat bloed. Morgan pakt het kleinste mesje en laat haar vinger langs het metaal glijden. Ai! Uit een dun sneetje komt een druppeltje bloed. Vlijmscherp, precies wat ze zocht. Morgan laat het mesje in haar mouw glijden en vlucht de keuken uit. Ze rent door de gangen van het kasteel, maar als ze in de verte voetstappen hoort, remt ze meteen af. Er komt een wachter aan! Glimlachen, denkt ze. Glimlachen, als een engeltje. De wachter groet haar met een vriendelijk knikje.

‘Wat bent u vroeg op, prinses Morgan.’

‘Prinses? Dat word ik straks pas, hoor. Mama en de koning zijn nog niet getrouwd!’

‘Maar u straalt al als een echte prinses.’

Wat een slijmerd, denkt ze terwijl ze hem met een grote glimlach toeknipt. De wachter geeft haar nog een knipoog en sjokt dan verder. Te langzaam vindt ze, maar zodra hij weg is, stapt ze recht op een deur af. Daarachter ligt de naaikamer, waar alle kleding van haar moeder wordt gemaakt. Morgan kijkt spiedend om zich heen en duwt dan snel de deur open. Eenmaal binnen trekt ze het mes uit haar mouw. In een flits ziet ze de kwade blik in haar ogen, weerspiegeld in het staal. Dan kijkt ze recht voor zich uit. Bij de muur hangt een hagelwitte trouwjurk met wijde, satijnen mouwen.

Haar vingers krommen zich zo stevig rond het handvat van het mes, dat niemand het meer van haar af kan pakken. En dan doet Morgan waarvoor ze is gekomen. Grijnzend steekt ze het mes dwars door het satijn. Ze haalt nog eens uit, en nog eens, en nog eens. Iedere steek is sneller. De grijns op haar gezicht groeit terwijl ze de mouwen van de jurk snijdt. Ze gaat net zo lang door totdat er niet veel meer overblijft dan wat rafelige repen. Zelfs die probeert ze nog doormidden te snijden, tot iemand haar naam roept.

Morgan draait zich hijgend om en kijkt recht in de ogen van haar moeder. Die staat als versteend in de deuropening, haar gezicht bijna nog witter dan de jurk.

‘Mam, wat doe jij hier zo vroeg?’

Haar moeder trekt snel de deur dicht en haalt diep adem.

‘Wat ik hier doe?’ vraagt ze kwaad. ‘Durf jij aan mij te vragen wat ik hier doe? Wat denk je zelf? Ik wilde alleen kijken of mijn trouwjurk al helemaal klaar was. En moet je nou zien!’ Ze wijst moedeloos naar de resten van de jurk. Morgan haalt haar schouders op. Het enige waar ze spijt van heeft, is dat ze zich heeft laten betrappen.

‘Wat denk je wat koning Uther doet als hij dit ziet?’ gaat haar moeder verder. ‘Je weet hoe gevaarlijk hij is!’

Dat weet Morgan heel goed. Koning Uther Pendragon, die altijd opschept over alle draken die hij heeft onthoofd, staat bekend om zijn gewelddadige uitbarstingen.

‘Maakt me niets uit,’ roept Morgan. ‘Al slacht hij me af.’

‘Waarom heb je dit in hemelsnaam gedaan?’

‘Nou, misschien wil hij je niet meer als hij ziet wat voor draak ik ben, en blaast hij die hele trouwerij af.’

Na een korte stilte zegt haar moeder: ‘Ik begrijp waarom je boos bent.’ Haar stem klinkt een stuk minder kwaad. ‘Geloof me, ik heb zelf ook getwijfeld of ik wel “ja” tegen hem moest zeggen. Maar ik doe dit voor jou.’

‘Voor mij?’ roept Morgan fel. ‘Voor mij? Mam, je weet toch dat ik hem haat? Dat ik dit kasteel haat? En nu haat ik jou ook!’

‘De koning is geen man tegen wie je gemakkelijk “nee” zegt. Wat kon ik doen? Papa is dood. Alles wat we hadden is van ons afgepakt. We konden doorleven als arme luizen, of ik kon met de koning trouwen en jou een toekomst geven.’

Maar hoe wanhopig haar moeder ook klinkt, Morgan wil niet meer naar haar luisteren.

‘Dan liever géén toekomst,’ zegt ze. ‘Je weet toch wat hij heeft gedaan?’ Haar moeder gaat voor het raam staan en wenkt. ‘Kijk dan, dit is straks allemaal van jou.’ Ze wijst naar het vruchtbare dal, de bossen die de bergen hun kleur geven, de boerendorpjes in de verte. ‘Van jou en niemand anders. Ik ben te oud om de koning nog een zoon te geven. Jij zal ons enige kind zijn. Als koning Uther straks sterft, word jij de koningin. Koningin van Engeland.’

Morgan staart naar het mes in haar handpalm.

‘Dus eigenlijk moet ik straks Uther...’ Ze steekt woest het mes in de lucht.

‘Geef hier. Ik vertel wel dat iemand anders die jurk vernielde. En mondje dicht hierover, als hij erachter komt dat jij dit hebt gedaan, dan ben ik bang dat...’

‘Dat wat?’ Morgan smijt het mes op de grond. ‘Dat ik ook eindig met zijn zwaard in m’n rug? Net als papa?’

Arthur

‘Keye?’ Arthur kijkt omhoog. Zijn broer is niet alleen ouder, maar ook véél langer. ‘Keye, zie je papa al?’

‘Nog niet,’ klinkt het van boven. ‘Eerst zijn er nog twee andere ridders aan de beurt.’

‘Die wil ik ook zien!’ roept Arthur. Hij gaat op z’n tenen staan en rekt zich zoveel mogelijk uit. Lang heeft hij uitgekeken naar dit ridder-toernooi, maar nu het eindelijk begint, ziet hij alleen een muur van ruggen. Voor hem staan honderden mensen. Iedereen wil het steekspel zien. Zo vaak komt het niet voor dat de dapperste ridders van Engeland een wedstrijd houden. Arthur is trots: vandaag doet zijn vader mee, de beroemde heer Ector. Hij springt om nog iets te kunnen zien, maar daar wordt hij alleen maar moe van. ‘Keye?’ vraagt Arthur ten slotte. ‘Mag ik op je schouders?’ Het klinkt zacht. Eigenlijk vraagt hij het liever niet. Is hij niet te oud om nog op de nek van zijn broer te zitten? Gelukkig zit Keye er niet mee. Met het grootste gemak neemt hij zijn broertje op zijn brede schouders.

‘Zo beter?’

Opeens steekt de kleine Arthur boven de mensenzee uit.

‘Veel beter!’ roept hij. ‘Dit is de allerbeste plek!’ Blinkende wapens, briesende paarden en ridders die in hun harnas worden geholpen: niets ontgaat hem meer. Recht voor zich ziet Arthur zelfs de koninklijke tribune. Daarop zit koning Uther Pendragon. Net zo groot als hij verwachtte, maar ook net zo nors. Arthur snapt niet waarom. De koning wilde zelf een toernooi om zijn huwelijk te vieren, dan kan hij toch wel

iets vrolijker kijken? Naast hem zit de nieuwe koningin. Haar jurk is prachtig, maar ze kijkt steeds naar de grond. Dat meisje naast haar is vast prinses Morgan. Ze gaapt breeduit. Achter de koninklijke familie zit een oude man. Zijn baard is haast nog witter dan het gewaad dat hij draagt. Dat moet Merlijn zijn, volgens de verhalen een van de laatste grote tovenaars. Arthur kan zijn blik niet van hem afhouden, totdat er opeens trompetten klinken.

Met open mond kijkt hij toe hoe twee ridders te paard zich klaarmaken voor een steekspel. De een wacht aan de linkerkant van het strijdtoneel, zijn tegenstander aan de rechterkant. Arthur bekijkt ze goed. Is een van de twee zijn vader? Nee, toch niet. Tussen de ridders in staat een man met een reusachtige vlag. Het publiek wordt stil. De man in het midden wappert met de vlag en rent dan meteen weg. De twee ridders rijden regelrecht op elkaar af. Ze richten hun lansen naar voren. Arthur ziet hoe ze elkaar naderen. En dan... steken ze allebei mis. De ridders beginnen weer opnieuw. 'Dit kan ik zelfs nog beter,' moppert Keye. Hij heeft het nog niet gezegd of de ridder die van links komt aanrijden, beukt zijn tegenstander zo hard van zijn paard, dat zijn lans ervan versplintert. Het publiek barst uit in een klaterend applaus. Vrouwen langs de kant gooien juichend rozen naar de winnaar. Die steekt zijn vuist in de lucht, waarna het applaus aanzwelt. Ook Arthur juicht, maar hij valt stil als hij ziet hoe de verliezer door drie mannen ruw wordt weggesleurd.

Opnieuw klinkt er trompetgeschal. Aan de linkerkant ziet Arthur een ridder aan komen rijden op een zwarte hengst. En rechts verschijnt zijn tegenstander op een vaal paard. Arthur herkent het rijdier meteen: Palion, het paard van zijn vader. 'Pap!' roept hij. Arthur schreeuwt en zwaait, maar zijn vader lijkt niets te horen. Dus roept Arthur nog een keer terwijl zijn stem ervan overslaat.

Dan brult ook Keye: 'Pap!' De ridder draait zich nu om en steekt zijn

vuist in de lucht, alsof hij al gewonnen heeft. Arthur en Keye zwaaien en juichen. De man met de vlag loopt weer naar voren. Het publiek wordt stil. Arthur trommelt nerveus op het voorhoofd van Keye. De man met de vlag kijkt eerst naar links, dan naar rechts. Beide ridders staan klaar voor de strijd. Weer zwaait de vlag heen en weer. Arthur en Keye zien hoe hun vader Palion de sporen geeft. Maar het beest rent niet, nee, het steigert geschrokken op en neer.

‘Pas op!’ roept Arthur bezorgd als hij ziet hoe zijn vader in het zadel probeert te blijven. Palion wordt zo wild dat hij heer Ector van zijn rug bikt. Geschrokken kijken Arthur en Keye toe hoe hun vader uit het zadel wordt geworpen. Zijn voet blijft steken in de stijgbeugel. Pas dan begint het woeste paard te rennen. Palion sleept heer Ector over de grond achter zich aan. Het harnas laat een diep spoor achter in het zand. De andere ridder reageert snel en houdt het paard tegen. Naast Arthur en Keye tikt een man zijn vrouw aan. ‘Ze zeiden dat heer Ector wat traag begon te worden, maar eigenlijk is hij de snelste: hij verloor al voordat de wedstrijd begon!’ Overal om de jongens heen klinkt gelach. Arthur drukt zijn oren dicht, maar het helpt niet. Zuchtend richt hij zijn blik weer op zijn vader. Hij ziet twee mannen op heer Ector afrennen. Ze willen hem wegslepen, maar zodra ze hem vastgrijpen, schudt heer Ector zich los. Langzaam krabbelt hij op. Als hij overeind staat, wendt heer Ector zich tot de koning. Die draait zijn gezicht de andere kant op. Arthur durft bijna niet meer naar zijn vader te kijken. Zijn vader wordt afgewezen door de koning! Hij ziet hoe heer Ector zich omdraait en het publiek in waggelt. Zonder op of om te kijken duwt hij iedereen opzij. Sommige mensen wijzen hem smoezend na. Als heer Ector zijn zoons bereikt, mompelt hij: ‘We gaan.’

‘Waarom neemt u Palion niet mee?’ vraagt Arthur. Samen met zijn vader rijdt hij op Arion, het paard van Keye. Die loopt er zelf naast, sterk genoeg om de thuisreis lopend af te leggen.

‘Palion?’ Als heer Ector de naam van zijn paard uitspreekt, klinkt het als een vloek. ‘Daar maken ze maar koteletten van. Dat valse mormel heeft me verraden! Verraden voor de ogen van mijn koning.’

Daarna zwijgt hij. Arthur durft hem niets meer te vragen. Vanaf de rug van Arion ziet hij een dorp, weilanden en heidevelden aan zich voorbijtrekken. Nadat ze een rivier zijn overgestoken, trekken ze door een donker dennenwoud. En daar, te midden van de torenhoge bomen, staat hun huisje. Arthurs moeder komt al naar buiten lopen.

‘Ging het goe...’ Ze slikt haar vraag in. Arthur weet wel waarom. Als zijn vader boos kijkt, kun je beter niets tegen hem zeggen.

Aan de eettafel blijft het dan ook doodstil. Arthur kijkt toe hoe zijn vader in de soep blaast. Vanmorgen zag hij er nog uit als een ridder, maar nu? Had hij vanmorgen ook al zo veel rimpels? En die wangen, bewogen die altijd al als hij zuchtte? Zuchten, dat deed zijn vader vroeger ook nooit.

Na een halve kom soep legt heer Ector zijn lepel neer. Zonder iets te zeggen, sloft hij naar zijn slaapkamer. Kort daarop klinkt er gesnurk. ‘Mag ik papa’s soep?’ vraagt Keye. Zijn moeder knikt. Keye lepelt de kom met enkele happen leeg. Het liefst zou hij de kom erbij opeten, denkt Arthur. Zodra hij zelf klaar is, ruimt hij de tafel af. Zijn moeder hoeft hem nooit iets te vragen. In huis heeft iedereen zijn eigen taken. Arthur helpt bij het koken, ruimt op en verzorgt de dieren. Keye hakt hout, haalt water uit de put en rijdt naar de stad voor boodschappen. En als ze klaar zijn met hun taken deelt moeder complimentjes uit. Alleen zijn vader doet nooit iets in huis. Maar dat begrijpt Arthur wel. Hij moet meedoen aan toernooien, draken doden en de koning dienen. Maar doet hij dat na vandaag nog steeds?

‘Moeten we hem niet wakker maken?’ vraagt Arthur als hij de volgende ochtend met zijn moeder en Keye aan het ontbijt zit. ‘Hij heeft vast honger.’